

82
N. ROFF
T. MM
1994

Felix Timmermans

HET KEERSEKEN IN DE
LANTERN

Zesde druk

BS 639630

Davidfonds/Leuven

'T NONNEKEN BEATRIJS

Voor Professor Anton Kippenberg
in verering geschreven.

De maan ligt blauw-zilver op haar rug, en de donkere violen in het kloostertuintje beginnen hun fluwelen nachtgeur te geven, vol weldadigheid.

De maneschijn en de zoete balsemgeur komen, tezamen gekeperd, door het vensterken binnen in de kale, witte cel, en leggen zich in de schoot van Beatrijs, en in haar opene handen, waarin de koperen sleutel blinkt.

Met die sleutel zal zij seffens de poort opendoen, als er vanachter de met klimop begroeide muur een paar-dehoef over de weg zal kloppen.

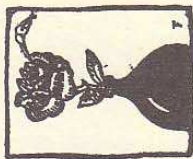
Ze luistert verwachtend of er vanuit de strakke, maan-dooroliede stilte niets nadert, en haar hart botst onrustig van angst en verlangen.

't Is angst voor Onze-Lieve-Vrouw, en verlangen naar haar lief.

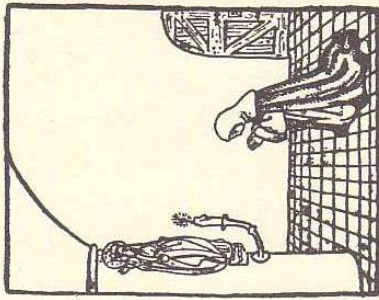
Op haar witte huifkap stempelt de maneschijn de schaduw van een lelie, die in een oud, zwart wijnflesken op het vensterrichteltje staat.

't Is de lelie die haar schoon lief haar gisterennacht gebracht heeft. Maar zij durft er niet naar zien, en ze zou willen dat het een roos was, en zij hoopte dat hij vannacht een roos zal brengen.

Ze was naar hier in 't klooster gekomen om haar ongekrukte kuisheid aan Onze-Lieve-Vrouw aan te bieden, daarin blank te leven, en dan goudgelukkig te sterven op een hard beddeken. En jaren leefde ze zo stil en zacht, haast onhoorbaar voor zichzelf, vanbinnen wit lijk perebloesem.

En nu doet ze elke nacht de poort open voor een warm man.

Ach! dat ze daarmee begonnen is! Ze voelt haar kuisheid verslensen.

Maar ze wil niet. Haar hart is een kreet, een gedurige gil. Ze bidt heelder uren op de verharde knieën voor het Onze-Lieve-Vrouwe-beeld, daarnevens in de witte kapel, opdat haar liefde voor hem zou uitdoven, die alle nachten opnieuw zo zoet wordt helder gestreeld. Er is toch zo'n schoon lied in zijn ogen, en haar gedachten zwijgen er niet meer van. De liefde besteekt haar met smarten, ze wil alleen het blank geluk dat uit Onze-Lieve-Vrouwe valt, en tegelijkertijd reikt ze met toegeknepen ogen haar hart aan haar lief, om er nieuwe smarten in te steken.

Z' is als een houten beeld, uit twee stukken aan elkaar geplakt, en de stukken barsten stillekens van elkander.

En de maan schijnt in het celleken, plakt op haar bidstoel, en op het bepaald kruislieveheerken tegen de muur, en de lilieschaduw verschuift op haar witte huid.

Heel ver achter de stilte weet ze de grote stad.

En op de maanbeschenen bommenweg, denkt ze, draaft nu een wit paard dat haar schone geliefde brengen zal, met in zijn hand een bloem.

Terwijl ze luistert naar geluid dat niet te horen is, beziet ze de grote, koperen sleutel, en een kort kreetje

springt op in de stilte.

Ha! dat ze dit nu eerst ziet, na zoveel jaren de poort open en toegedaan te hebben! Of had z' het gezien en was z' het vergeten? Op de kop van de sleutel is het beeld van Onze-Lieve-Vrouw gedreven, en alhoewel afgesletten kan ze lezen "Sleutel des Hemels, bid voor ons."

En met die sleutel, die Onze-Lieve-Vrouw verpersoonlijkt, opent zij steeds de deur voor haar lief, die haar kuisheid vertroebelt!

Dat mag niet!

Uit de stilte kloppen paardehoeven.

Maar Onze-Lieve-Vrouw

mag voor hem de poort niet opendoen! En haastig loopt ze buiten in het bloemenhofken, naar de stenen borput met zijn bemost schaliëndaksken, en zij laat de sleutel erin vallen.

Hij blinkt nog even in de maneschijn; zij luistert; de put is diep; de sleutel suist naar beneden, en op haar toë ogen hoort ze een gonzende plof, en dan de stilte. Nu kan ze niet opendoen, en't geluk overfonteint haar.

Dan tikt er een zachte kneukel op de dikke poort.

Die nacht heeft Beatris haar schoon lief niet kunnen omhelzen. Zij heeft enkel tranen laten vallen op een rode roos, die over de muur viel.

